

ТЕЗИ редове са написани без всякакво колебание в оценките, които могат да бъдат само плод на музикантската искреност. . .

Новата изложбена зала на нашия град в прекия смисъл на думата бе препълнена в неделя на 25 т. м. Русенската музикална публика бе дошла, за да се запонае с изкуството на гостуващото трио от Франция в един концерт-матине. Пред нас застанаха трима млади мъже: Ерик Льо Саж — пиано, Жерар Косе — виола и Койчо Атанасов — кларнет. Всъщност, това беше френско-българско трио. Още с първите тактове на Трио в ми-бемол мажор от Моцарт стана ясно, че ще контактуваме с изкуството на първокласен каменен ансамбъл, който за учудващо кратък срок е успял не само да създаде формация, но и да постигне ансамблов музичиране, до което утвърдени и респектиращи музиканти достигат след продължително време. Но нека да се върнем на изпълнението.

Известната творба бе ин-

Красота от звукови багри

терпретирана с прецизност, характерна за авторския типичния за Моцарт кристален звук в техническите места. Но преди всичко направи силно впечатление изключителното ниво на камерно-ансамбловото мислене. Артистичните намерения бяха до толкова уеднаквени, че се получи една единствена художествено-музикантска мисъл, която не се раздвои дори и за миг от първия до последния такт на творбата.

Втората пиеса бе от английския композитор Гордън Жакоб, първо изпълнение в България. Това е творба, написана с хубава мелодика, с умело боравене на музикално-изразните средства. Тя

е написана с професионална сръчност, която дава богати възможности за разнообразни артистични изяви. И тук се случи нещо рядко срещано на русенския концертен подиум. Залата буквално бе залята от звукови багри, майсторски и деликатно нюансирани, чрез които бе изградена и общата линия на творбата. Каноните на ординерно написаната динамика останаха настрана, пренебрегнати в името на багрите и тяхната способност сами да изграждат музикално-драматичната тъкан на произведението.

Накрая чухме и осем пиеси от Макс Брух (първо изпълнение в България). Творба, написана в харак-

терния за автора романтично-кантиленен стил, но изчистена от интерпретаторите от всякакви отсенки на сентиментализъм. И тук отново срещнахме високото професионално майсторство, отново ни покори богатата гама от цветовете и превъзходни диалози между артисти. А публиката слушаше наистина със затаен дъх и съпреживяваше това, което става в залата. После, „зад кулисите“, артистите раздаваха автографи. И на голяма част от тях притежатели станаха русенските професионални музиканти — явление, което също рядко се среща в нашите концертни зали. А това говори много.

Русенският фестивал навлезе във втората си половина и чрез концерта-матине на гостите от Франция достигна един от творческите си върхове. Остава пожеланието българо-френският културен обмен да продължи да се развива и напред на русенската фестивална сцена. Предпоставките са налице.

Асен НИКОЛОВ